

retsdom kan stille sig af med et slikt som Krigsmand ubrugeligt Individ, ere satte vel høit, ligesom det erkjendes, at Bestemmelsen ikke vil faae stor Betydning for Stibe paa Logt. Det kunde tillige fra et vist Synspunkt have været hensigtsmæssigt, at Loven havde givet mere bestemte Forfrister om, hvorledes de uorne Individer, uden at samles i en særegen Straffefdeling skulle fryselsættes og holdes i Ave; men da den nuværende Marine- og Krigsminister har udtalt, at han ikke deri faae nogen uoverstigelig Banskellighed, tror Udvalget at kunne tilraade Landstinget at afvisescere ved Forslagets Bestemmelser i saa Henseende i Tillid til, at Krigsbestyrelsen vil vide at ordne denne Ting paa en saadan Maade, at det, ved Dom at blive fjernet fra sin Afdeling, virkelig bliver til en Tillægsstraf, som det jo er bestemt til at være, uden at Mennekelighedens Fordringer trædes for nær, og det tillige paa en saadan Maade, at ikke een eller nogle enkelte af Hærens Afdelinger belæmres med hele den øvrige Hærs uorne Individer.

Fjernelse efter Dom fra Afdelingen er den Tillægsstraf, som i Reglen vil ramme den samme Klasse af Individer, der efter de i de sidste 35 Aar gjældende Bestemmelser have været hjemfaldne til Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse. Blandt de af en saadan Nedsættelse flydende Retsvirkninger bortfalder selvfølgelig den, at Bedkommende kan underkastes korporlig Straf, da enhver saadan er udelukket ved Straffelovs-Udskiftet. I Landstinget har man tidligere troet at burde fastholde den anden Side af hin Nedsættelses Virkninger, nemlig Bervøelsen af Nationalkorfarden; men Udvalget tror at turde tilraade Xinget at lade denne sidste Tillægsstraf bortfalde i Betragtning af, at egentlige Vressstraffe ellers ikke længere kendes i den danske Lovgivning, samt at en Mand vil kunne blive dømt til at fjernes fra sin Afdeling, uden at have begaaet nogen enkelt i den offentlige Mening vanærende Handling, medens Fjernelse fra Afdelingen ikke vil være en nødvendig Tillægsstraf til Straffen for saadanne vanærende Forbrydelser mod den borgerlige Retsorden som Tyveri, og deslige. Den Gfærtjeneste, som tidligere Lovudkast have paabudt, ikke som Tillægsstraf, men som Æquivalent for den Tjeneste, en Mand har forsjømt ved at tilbringe længere Tid end 5 Dage i Arrest, vilde formentlig være saa vanskelig at ordne paa en saadan Maade, at den kunde give noget reelt Udbytte for Mandens Uddannelse, at Udvalget ikke ser tilstrækkelig Grund til at stille Forslag i denne Retning.

Udvalget tror at kunne tilraade Xinget at gaa ind paa den i Lovforslagets § 199 foreskrevne Begrændsning af de saakaldte Disciplinarmidlers Anvendelse ved Tjenesten iland, da tilsvarende

Regler allerede ad administrativ Vej ere indførte ved Hæren.

Den i den danske Hær fra gammel Tid bestaaende Ret for enhver Krigsmand til under sædvanlige Forhold, naar der er tilkjendt ham en arbitrær Straf, at forlange sin Sag paakjendt ved Krigsretsdom, er foreslaaet nærmere bestemt faaledes, at en saadan Henskydning af Sagen under Krigsretten ikke som hidtil skal medføre nogen Skærpelse af Straffen, selv naar Retten skjønner, at den arbitrært ifjendte Straf har været rigtigt og forsvarligt tilmaalt. I og for sig finde nogle af Udvalgets Medlemmer intet Urigtigt i, at der ifjendes en Tillægsstraf, en Slags „Bøde for unødigt Trætte“ i saadanne Tilfælde, hvor den Skyldige har været sig sin Brøde fuldt bevidst, og hvor den arbitrært ifjendte Straf aldeles aabenbart ikke har overskredet det for Tilfældet passende Maal; og det har i Pragis været paa denne Maade, at hin Bestemmelse om skærpet Straf har været brugt af Krigsretterne. Naar Udvalget dog tror at kunne tilraade at blive itaende ved den Affattelse, Folkethinget har givet Bestemmelserne i § 199 om dette Forhold, faa er det, fordi Sagen i Pragis turde have liden Betydning, eftersom Erfaringen snart vil lære, at den arbitrære Afgjørelse af de sædvanlige militære Forseelser i Reglen vil falde mildere ud end Krigsrettens Dom efter den strenge Lov. Dette er Noget, som ligger i Sagens Natur, idet den store Fordel, at den arbitrære Straf i Reglen kan følge selve Forseelsen lige i Helene, gjør det forsvarligt at bedømme Sagen mildt og med Sagttagelse af Hensyn, som mindre let ville komme frem overfor en Krigsret.

At lade strengt Fængsel paa Vand og Brød udgaa af den arbitrære Straffemyndigheds Omraade, er Noget, Udvalget antager, at man uden Betænkelse kan gaa ind paa.

De Vædringer i en hel Række af Lovudkastets Paragrafer, som Folkethinget har foretaget i det Diemed at gjøre deres Anvendelse paa Tjenesten og Forholdene til Orlogs mere umiddelbart forstaaelig og tydelig, give ikke Udvalget Anledning til nogen Indvending og have meget væsentlig bidraget til, at medunder tegnede Carstensen har kunnet slutte sig til Lovforslaget.

Ved Lovudkastets Slutningsbestemmelse i § 201, at Loven skal træde i Kraft den 1ste Juli iaar, har den tidligere, nu aftraadte Krigsminister ytret nogen Betænkelse med Hensyn til, hvorvidt Krigsbestyrelsen med saa kort Frist vilde kunne tilendebringe de nødvendige Forberedelser til Overgangen til den nye Strafferet, og navnlig om de i § 199 forudsatte kongelige Anordninger, der skulle fastsætte de nærmere Regler om Straf uden Dom, til den Tid kunde blive færdige. Sigeledes anse nogle af Udvalgets Medlemmer det for mindre heldigt, at Overgangen